

Melanie Dobson

Rozen in de nacht

Roman

Om uit handen te blijven
van de nazi's, vormen ze
noodgedwongen een
nieuwe familie.



Rozen in de nacht

1

Saint-Lizier, Frankrijk
September 1943

Als een spotlight op een filmset in Hollywood stroomde het zonlicht door de mist en in het dieprode schijnsel leidde Grace Tonquin de twaalf kinderen onder haar hoede door de straten. Over een paar minuten zouden ze in de kathedraal van Saint-Lizier zijn om zich voor het daglicht te verschuilen.

Ochtendrood –

Grace probeerde de oude zeevaartuitdrukking te negeren en liep voor de kinderen uit langs een mossige, in schaduwen gehulde muur. De kasseien onder haar nette leren schoenen voelden glad aan en haar tenen zaten onder de blaren, maar ze kon onmogelijk opgeven. De Amerikanen waren eigenlijk terug naar huis geroepen, maar ze wilde niet vertrekken voordat alle Joodse kinderen uit Frankrijk geëvacueerd waren.

Élias, de oudste jongen van de groep, droeg op zijn ene arm een jongetje dat Louis heette en met zijn andere tilde hij zijn zusje Marguerite over een plas. De geur van regen steeg op van het met herfstbladeren bezaaide pad.

Grace had haar zomers als kind altijd schuilend doorgebracht voor felle lampen en mensen die haar toe gilden alsof ze een beroemdheid was. Ondanks alle aandacht werd ze echter nooit daadwerkelijk gezien. De dochter van Ruby Tonquin, dat was wie mensen zagen in plaats van het verlegen meisje dat zich in het Beverly Wilshire Hotel het liefst in een kast opsloot. Een vreemd kind dat liever over de stranden van Santa Monica struinde dan winkelde in de stad. De enige persoon in heel Californië, zo leek het destijds tenminste, die Ruby niet verafgoed had.

Marguerite draaide zich om en keek haar met angstige ogen aan. Grace hurkte voor haar neer en drukte haar wijsvinger tegen haar lippen. De stilte, zo legde ze aan alle kinderen uit, was hun grootste bondgenoot tot ze de kathedraal hadden bereikt. De stilte zou hen allemaal beschermen.

Het oudste meisje van de groep was vijftien en een stukje verderop sloeg ze een hoek om. Alle in winterjassen gehulde kinderen volgden Suzel als jonge eendjes die achter hun moeder aan zwommen. Om hun smalle schouders hingen kleine rugzakken en de zolen van hun geweven *espadrilles* tikten tegen het steen. Het was eigenlijk veel te warm voor zulke zware kleding, maar in de bergen kon het nu elk moment gaan sneeuwen en dus zouden ze hun jassen hard nodig hebben.

‘*Muet comme une carpe,*’ fluisterde Grace.

Zo stil als een karper.

Twee van de kinderen botsten tegen elkaar op en begonnen ondanks de in het Frans en het Engels opgedragen stilte te giechelen. Ze begrepen simpelweg niet wat er op het spel stond.

Zelf kon ze er met haar verstand ook amper bij, maar ze had geruchten gehoord over wat er buiten Vichy-Frankrijk gebeurde. Over het geweld dat zelfs in het handjevol gebieden dat voor Joden nog veilig was steeds zichtbaarder werd. Ze moest deze kinderen uit Frankrijk weg zien te krijgen en naar een veilige plek brengen, voordat de nazi’s hen zouden vinden.

Ze had ook geruchten gehoord dat de geallieerden in de oorlog tegen Duitsland steeds meer terrein wonnen en had de verslagen beluisterd van Charles de Gaulle – een Franse generaal die zelf veilig in Londen zat –, maar zelf zag ze alleen maar Franse politiemannen en nazisoldaten die elke Jood, hoe jong of oud ook, haatten. Als de oorlog eindelijk voorbij was, bad ze dat de kinderen veilig zouden zijn. Tot die tijd zouden zij en haar collega’s echter in Frankrijk blijven om te helpen.

Een stukje verderop lag de kathedraal met zijn middeleeuwse klokkentoren en hoge muren die bijna aan een fort deden denken. Een troostrijke plek, dacht ze. Een veilige haven, net zoals

de boerderij waar zij en de kinderen hun vorige dag hadden doorgebracht om te slapen, zodat ze vervolgens hun nachtelijke vlucht konden voortzetten. Dit was de tweede nacht die de kinderen uit het weeshuis van het dorpje Aspet lopend doorbrachten. Ze waren moe en hun voeten deden pijn, maar ze konden niet stoppen. Binnenkort, zo had Roland Mercier gezegd, zouden ze samen in een chateau onderduiken tot hij de kinderen over de Pyreneeën naar Spanje en vervolgens Portugal kon leiden.

De stilte van de vroege ochtenduren was een zegen, maar het was in dit dorp bijna te stil, dacht ze. Er blafte geen enkele hond en ook de kar van de melkboer was nergens te bekennen. Zelfs het briesje dat door deze steeg waaide voelde als een woestijnwind, alsof zij en de kinderen de enigen waren die dit plaatsje aan de rivier durfden te betreden.

Ze schudde haar hoofd en probeerde haar zorgelijke voor gevoel los te laten. De kathedraal was de enige veilige plek om de kinderen onder haar hoede veilig te stellen. Nog een klein stukje en dan zouden ze zich tot het weer donker werd verborgen kunnen houden.

Er werd een papier door de straat geblazen dat een moment later vlak voor haar voeten landde. *Avis Aux Israelites*, stond erop. De zoveelste oproep aan de zogenaamde ongewensten om zich bij de autoriteiten te melden.

Ze had zo'n hekel aan dit soort oproepen, die een continue herinnering waren aan het feit dat de regering – een groep mannen die gezworen had het Franse volk te beschermen – achter haar kinderen aan zat.

Ze schopte het papier de goot in. Ze moesten een veilige plek in Spanje voor de kinderen vinden, voordat de Franse politie hen zou aanhouden of het te koud werd om verder te reizen.

Marguerite strekte haar hand naar haar uit, waarop Grace bleef staan en opnieuw voor haar neerhurkte om haar aan te kijken. 'Wat is er?'

'Ik moet naar de wc,' fluisterde Marguerite.

‘We zijn er bijna.’ De kathedraal lag nog maar een paar straten verderop.

‘Ik kan niet meer wachten,’ zei het meisje dringend. Dreigende tranen, de innerlijke vijand, klonken door in haar stem. Kleren konden worden gewassen, maar tranen van een negenjarige zouden in deze stille straten zomaar eens hun dood kunnen betekenen.

Als vanzelf kwam er een gebed over haar lippen en ze luisterde of ze ook maar iets of iemand hoorde. Op het geruis van wat takken in de wind na was het stil.

Ze moest stoppen om Marguerite te helpen. En om elk kind voor wie ze zorgde te beschermen.

Élias gaf het jongetje in zijn armen aan Suzel en liep toen met zijn handen in zijn zakken naar zijn zusje toe. Hij zag er zo ontspannen uit dat je bijna zou denken dat hij een toerist op een gezellige wandeling was. Zijn lichtbruine jas en zijn houding waren gebaseerd op zijn favoriete stripfiguur, de Belgische verslaggever en avonturier Kuifje. Ondanks zijn geveinsde achteloosheid straalden de bruine ogen van Élias een enorme kracht uit. Hij was tot alles bereid om de mensen van wie hij hield te beschermen.

Met zijn dertien jaar kon Élias nogal een heethoofd zijn, maar desondanks kon Grace altijd op hem rekenen. Ze wist dan ook dat ze hem prima kon toevertrouwen om de rest van de kinderen samen met Suzel naar de kathedraal te leiden.

‘Bobbie,’ fluisterde hij naar zijn zusje. Ook haar bijnaam kwam uit zijn geliefde stripboeken. ‘Ben je gewond?’

‘Ze moet naar de wc,’ zei Grace.

‘Duizend bommen en granaten.’ Élias leek de verhalen compleet uit zijn hoofd te kennen, inclusief de komische krachttermen van kapitein Haddock, Kuifjes beste vriend.

‘Lopen jullie maar alvast naar de kerk, dan help ik haar even.’

Élias aarzelde en keek naar de kathedraal in de verte. ‘Ik houd de wacht wel voor jullie.’

‘Nee,’ zei Grace, terwijl ze hem naar voren leidde. De kinderen

moesten zo snel mogelijk in veiligheid gebracht worden. ‘Zeg maar tegen de zusters dat we er zo aankomen.’

Élias drukte een kus op Marguerites wang en nam toen zijn plaats als achterste wachter weer in. Een thuis – dat zou ze deze kinderen eigenlijk het liefst geven. Maar dat zou er vandaag nog niet van komen. Op dit moment hadden ze alleen een goede basis nodig – eten, water en een paar uur slaap.

De eerste zonnestralen dienden zich aan, waardoor de rode gloed in de verte begon weg te trekken.

‘We moeten opschieten,’ fluisterde ze naar Marguerite, waarna ze samen naar een kleine binnenplaats achter een rij winkels slopen om een plek uit de wind te vinden. Grace wilde haar neus dichtknijpen om de urinegeur die uit het gras opsteeg niet te hoeven ruiken, maar in plaats daarvan hielp ze Marguerite haar dikke jas uit te trekken. Terwijl het meisje in de hoek van de binnenplaats haar blaas leegde, telde ze de seconden.

Met elk moment dat voorbijging, kwamen de kinderen dichterbij hun volgende schuilplaats en kon ze weer even opgelucht ademhalen.

Net als de andere kinderen was Marguerite het inmiddels gewend om voor zichzelf te moeten zorgen. Ruim een jaar geleden was ze samen met haar moeder en broer uit Parijs gevlucht en kwam ze uiteindelijk terecht in het interneringskamp Gurs, zo’n twee uur ten westen van dit dorp. Grace kende maar een deel van het verhaal van haar en Élias, maar genoeg om te weten dat ze allebei echte doorzetters waren. Veerkracht, dat had de oorlog en de vijandigheid waardoor ze omringd werden alle vluchtelingenkinderen bijgebracht. Stuk voor stuk hadden ze meer meegemaakt dan elke volwassene die Grace in Amerika ooit had gekend. Tijdens hun vlucht voor de nazi’s hadden ze al veel meegemaakt, en nu waren ze opnieuw gedwongen de benen te nemen.

Wanneer zouden ze eindelijk niet meer bang hoeven zijn dat iemand hen zou ontvoeren? Ze bad dat de kinderen na hun tocht door de zuidelijke bergen van Frankrijk naar het semi-

neutrale Spanje nooit meer hoefden te vluchten. Zodra ze de kinderen aan haar collega Roland had overgedragen, die hen verder begeleidde, zou ze zelf teruggaan naar het interneringskamp in Gurs om nog meer kinderen te helpen Frankrijk te verlaten.

Het werd met de minuut lichter, wat het risico om betrappt te worden steeds groter maakte. Daglicht was net zo gevaarlijk als het maken van geluid.

‘Kom.’ Met bevende vingers wees Grace naar de andere kant van de binnenplaats. Ze moesten zo snel mogelijk naar de kathedraal lopen, voordat de zusters het hek dichtmaakten.

Marguerite hees haar panty op, stak haar armen terug in de mouwen van haar jas en deed niet eens de moeite om die dicht te knopen, voordat ze haar rugzak weer omdeed. Ze haastten zich terug naar het smalle steegje, maar voordat ze de straat op stapten hield Marguerite Grace tegen.

‘*La cigarette,*’ fluisterde ze.

Er waaide nog altijd een briesje en ook Grace rook nu sigarettenrook. De verspreider van de geur leek niet erg dichtbij te zijn, maar toch begonnen haar neus en keel te branden. Sigaretten betekenden dat er iemand anders dan de nonnen in de buurt was.

Ze moesten de kathedraal bereiken, voordat de rest van dit stadje straks ook wakker werd. Voordat de persoon die een sigaret stond te roken opeens een Amerikaanse quakervrouw met een Frans-Joods meisje zag lopen.

Ze moest nu in actie komen, voor Marguerite en voor de andere kinderen.

‘Eén,’ fluisterde Grace. ‘Twee.’

Drie seconden voelden echter veel te kort om te kunnen inschatten wat ze het beste konden doen. Grace had immers geen idee wie er buiten stond.

Als aan de grond genageld bleef ze staan, maar in gedachten telde ze verder. Zes, zeven, acht seconden gingen voorbij, maar nog altijd lukte het haar niet om in beweging te komen.

Toen ze Marguerite uiteindelijk met zich mee wilde trekken, werden er vanuit het niets twee sterke armen om haar middel

geslagen die haar terug de schaduwen in trokken.

Ze moest haar uiterste best doen om niet te gillen, maar probeerde zich wel los te maken.

‘Grace –’ De stem van de man klonk laag en krachtig.

Het duurde even voordat ze beseftte dat hij wist wie ze was.

Marguerite herkende hem het eerst en liet haar hand los om haar armen om zijn been heen te slaan. Zodra Grace dat zag, haalde ze opgelucht adem en stopte ze met zich los te worstelen. In de schaduwen kon ze zijn gezicht niet zien, maar zodra hij haar naam opnieuw uitsprak wist ze zeker dat Roland hen gevonden had.

‘Je bent hier nu nog veilig.’ Hij liet haar los om Marguerite op te tillen. ‘Maar je moet wel snel vertrekken uit Saint-Lizier.’

‘We zijn hier net aangekomen –’

‘Vite,’ zei hij. ‘Je moet echt snel zijn.’

Ze zette een stap in de richting van de straat. ‘Ik moet de kinderen meenemen.’

‘O, Kolibrie...’

Die bijnaam had hij vlak nadat ze elkaar in de werkkampen ontmoet hadden voor haar bedacht. Waarschijnlijk omdat ze continu in beweging was.

Waarom hield hij haar tegen als ze zo snel mogelijk moesten vluchten?

Op dat moment reed er een auto voorbij, die een stukje verderop tot stilstand kwam. Er stapten twee mannen in blauwe uniformen en glimmende zwarte laarzen uit. Hun knopen glinsterden in het ochtendlicht.

‘We zijn te laat,’ zei Roland.

Allebei de agenten liepen met getrokken pistolen naar de kathedraal, alsof de kinderen hun iets zouden aandoen. Meteen stapte ze de straat op, waarbij de bladeren onder haar schoenen een knisperend geluid maakten. In heel Europa woedde een oorlog – waarom hield de politie zich in vredesnaam bezig met het opsporen van kinderen? Die hadden toch niks misdaan? In tegenstelling tot de nazi’s die het noorden van Frankrijk waren binnengevallen.

Ze zou gewoon met de Franse agenten gaan praten, net zoals ze dat een paar maanden geleden in de trein had gedaan. Als ze beweerde dat de kinderen onder bescherming van de overheid van Vichy stonden, namen ze hen vast niet zomaar mee.

‘Grace.’ Roland trok haar terug het steegje in. ‘Je kunt ze niet meer helpen.’

‘Ik kan toch met de politie praten!’

‘Dan schieten ze je neer. En wat zouden de kinderen daaraan hebben?’

‘Dat doen ze heus niet –’

‘Jawel,’ zei hij dringend. ‘Jij en Marguerite zullen verder moeten vluchten. Volg de rivier naar het zuiden.’

Zo makkelijk liet ze zich echter niet wegsturen. Hoe bang ze ook was, ze zou zich met woorden in plaats van geweren blijven verzetten.

Grace schudde zijn arm van zich af, streek een pluk haar die door de wind in haar gezicht geblazen werd aan de kant en wilde net op de politie afstappen toen ze nog meer gerommel hoorde. Het geluid klonk als naderend onweer. Op dat moment parkeerde er een truck die met zeil was afgedekt voor de kathedraal. Er kwamen zes soldaten uit die rode banden om hun bruine uniformmouwen droegen.

Wanneer waren de nazi’s in Saint-Lizier aangekomen?

‘O God –’ Ze begon opnieuw te bidden en vroeg namens alle kinderen om genade.

De mannen leidden haar kinderen naar de truck. De stilte werd doorbroken door hun tranen en het liefst zou ze het op een krijsen zetten. Deze complete waanzin met rationele woorden een halt toeroepen.

Ze wendde zich tot Roland. ‘Ik kan hier toch niet zomaar blijven staan?’

‘Als je in die truck stapt...’ Hij knikte in de richting van Marguerite, ‘zullen de nazi’s haar ook vinden.’

Grace leunde tegen de koele stenen muur. ‘Breng haar naar een veilige plek. Alsjeblieft...’

In Aspet had Roland een route door de heuvels voor haar gepland, aangezien zij en de kinderen niet meer met de trein konden reizen. Hij zou vast wel iemand vinden om voor Marguerite te zorgen totdat Grace zou terugkomen.

‘Ik moet gaan.’ Hij vertelde haar snel waar ze vlak buiten het dorp een kerk kon vinden om zich schuil te houden. ‘Wacht daar op me.’

‘Ik kan dit echt niet.’

Hij legde zijn hand onder haar kin en keek haar aan. ‘Je moet vluchten, Grace. Nog één dag.’

Nog één dag. Dat was de mantra die ze nu al maanden elke dag uitsprak. Met Gods hulp kon ze zich best nog één dag staande houden, hoe pijnlijk elke minuut ook voor haar was.

‘God zij met je,’ zei hij, waarna hij een kus op haar wang drukte.

Toen verdween hij. Waarschijnlijk om op deze vroege ochtend nog iemand te helpen.

Marguerite drukte haar gezicht in de wollen rok van Grace, zodat ze niet hoefde te zien hoe haar broer werd weggevoerd. Hoe kon ze dit meisje alleen achterlaten om de anderen te redden?

Vrijwel alles in Frankrijk voelde onmogelijk.

De soldaten tilden eerst het langste kind – Suzel – in de truck. Grace wilde haar gezicht ook het liefst afwenden, maar kon het niet over haar hart verkrijgen om hun pijn te negeren. Ze moest wel kijken, om hen zelfs op dit gruwelijke moment bij te staan.

Ze kon hun gezichten niet zien, maar bad zachtjes voor elk kind dat de truck in gedwongen werd.

‘Bescherm hen,’ fluisterde ze. ‘Help hen Uw liefde te voelen.’

Grace streek Marguerites haar uit haar gezicht. De tranen van het meisje hadden een natte vlek op haar rok gemaakt. ‘Het spijt me.’

Marguerite keek kort op, maar drukte toen haar gezicht weer tegen haar aan. ‘De kleuren doen zeer aan mijn ogen.’

Grace zag geen enkele kleur, behalve die van de lichtgele zon-

nestralen die op het diepe verdriet in haar hart schenen. Kon ze de lucht maar weer donker schilderen. In plaats daarvan keek ze toe hoe de mannen uit de schaduwen haar kinderen meenamen. En ze kon niks doen om hen tegen te houden.

Een van de zusters werd meegenomen uit de kathedraal. Vervolgens werden de laatste paar kinderen in de truck geladen. Tien telde ze er, voordat een van de Duitsers het metalen portier dichtsliep. Geen elf.

Had ze soms iemand over het hoofd gezien?

Ze liet haar blik over het pleintje glijden, maar zag niemand.

Toen de truck wegreed, liet Grace haar ogen dichtvallen en legde ze haar achterhoofd tegen de stenen muur. De kinderen voor wie ze had moeten zorgen, voor wie ze had moeten vechten, waren weggevoerd. Het was haar niet gelukt om hen in veiligheid te brengen.

Marguerite trok de banden van haar rugzak iets hoger over haar schouders en wachtte tot ze zouden vertrekken.

Ze had nog één meisje over. Eén kind dat een schuilplaats nodig had.

Wat er ook gebeurde, haar zou ze wel redden.

Op zoek naar het elfde kind keek Grace nog eens goed om zich heen, maar zowel de steeg als het plein was leeg en stil.

Samen met Marguerite haastte ze zich Saint-Lizier uit, maar terwijl ze naar de dennenbomen in de verte keek liet één vraag haar niet los.

Hoe moest ze deze kinderen ooit nog zien te bevrijden?

2

Yamhill County, Oregon
September 2003

Honderden conifeertakken deinden in de wind en het regende dennennaalden op Addie Hoult's huurauto. Ze zette haar ruitenwissers aan, maar besepte al gauw dat dat geen goed idee was. Door de donkere bewolking had ze al niet veel kunnen zien, maar dat werd nog erger nu er een plakkerig sap over haar voorruit verspreid werd. Hoe moest ze het vakantiehuisje dat ze bij Tonquin Lake gehuurd had in vredesnaam vinden als ze de weg niet eens meer kon zien?

Ze had wel verwacht dat het in Oregon zou regenen, maar niet dat de regen uit dennennaalden zou bestaan.

Grind knarste onder de banden van de Civic en dat deed haar denken aan het geluid van ontploffende maiskorrels. Ze zou er zo'n beetje alles voor over hebben om nu een warme kom popcorn met extra boter te eten. Of om een koud glas cola te drinken. Met zelfgemaakt ijs met verse bramen toe.

Tijdens de lange vlucht van Chattanooga naar Portland had ze spaghetti uit een aluminiumbakje gegeten. Toen was ze vanaf het vliegveld een uur westwaarts gereden tot ze het stadje Newberg bereikte, waar zich aan het einde van de negentiende eeuw veel quakers hadden gevestigd. Herbert Hoover, de eenendertigste president van de Verenigde Staten, had er ook gewoond en er werden in de omgeving veel pinot noir-druiven geteeld. Ze hoopte hier een familielid van haar geliefde vriend Charlie te vinden. *Papa C*, zo hadden de meisjes in Sale Creek hem altijd al genoemd. De man die ooit een plaatsvervangende vader voor Addie geweest was.

Charlie had een ziekte die het myelodysplastisch syndroom

heette. MDS was een beenmergstoornis die ervoor zorgde dat zijn lichaam geen rode bloedcellen meer aanmaakte. Het medicijn danazol hield hem voorlopig samen met regelmatige bloedtransfusies en prednisonkuren in leven, maar zonder een transplantatie van gezonde stamcellen zou de man die haar leven gered had eind dit jaar kunnen overlijden.

Charlies arts had geprobeerd in een speciale database een zogenaamde HLA-match voor hem te vinden, maar dat was helaas niet gelukt. Het enige wat hem nu nog kon redden, was het beenmerg van een broer, zus, neef of nicht. Een bloedrelatie die niet ouder was dan zestig.

De arts had ermee ingestemd om iedereen die Addie zou vinden te testen. Alle familieleden die een deel van zichzelf wilden doneren aan iemand die ze misschien wel nooit hadden ontmoet of zich amper konden herinneren.

Addie had de bewoonde wereld in Newberg achter zich gelaten en reed nu over een schaars verlichte weg door een vallei. Aanvankelijk zag ze in de verte tussen de heuvels nog af en toe lichtjes twinkelen, maar zodra ze een smaller weggetje insloeg kwam ze in een dichtbegroeid bos terecht waar nergens licht te bekennen was.

Ze had in het dorp eigenlijk iets te eten moeten halen, maar door het tijdverschil en haar lange reis – in Tennessee was het inmiddels twee uur 's nachts – wilde ze alleen nog maar naar bed. De verhuurster van het huisje had bovendien gezegd dat de keukenkastjes goed gevuld waren en het maakte Addie niet uit wat ze zou moeten eten. Een kom soep uit blik klonk haar prima in de oren, waarna ze meteen onder de wol zou kruipen om morgen haar zoektocht voort te zetten.

Ze bracht de auto tot stilstand en trok de routebeschrijving die ze voor haar vertrek had geprint naar zich toe. Na iets meer dan een kilometer over deze zandweg gehobbeld te hebben zou ze als het goed is bij Laurel Ridge aankomen. Daar moest ze vervolgens rechts afslaan.

Volgens haar kilometerteller reed ze al meer dan een kilome-

ter op deze weg, maar ze was nog geen afslag tegengekomen. Ze zette haar groot licht aan en tuurde uit het raam. Behalve de bomen en een schuur zag ze weinig, maar ze had dan ook gelezen dat deze vallei gelegen was in een klein niemandsland omgeven door boerderijen, bos en wijngaarden die in de herfst veel toeristen trokken.

Ze drukte haar voet voorzichtig op het gaspedaal en rolde verder over de weg. Hopelijk kon ze ergens een plekje vinden om te keren. Drie kilometer verderop kwam ze na een bocht eindelijk een straatbordje tegen.

L—el Ri—

Dat was het enige wat ze tussen de takken die over het bordje groeiden door kon lezen, maar meer informatie had ze ook niet nodig.

Na een korte blik op de volgende smalle weg sloeg ze rechts af. Aan beide kanten van het pad groeiden hoge struiken die elkaar boven haar auto nog net niet raakten, waardoor het voelde alsof ze elk moment kon worden opgeslokt door de natuur. Zou dit weggetje naar deze planten vernoemd zijn? vroeg ze zich af, hoewel ze geen idee had hoe laurier er überhaupt uitzag.

Tussen de takken zou zich van alles schuil kunnen houden.

Bramen. Bosuilen. Bigfoot.

Lijstjes, hoe vreemd ze soms ook waren, hielpen haar om haar gedachten te ordenen en de wereld net iets beter in zich op te kunnen nemen. Als klein meisje had ze op haar Nintendo urenlang Tetris gespeeld om van rommelige stenen een orde-lijk bouwwerk te maken. De structuur van het spel had haar gekalmeerd op momenten dat het thuis allesbehalve kalm was geweest.

Als volwassene had ze zo haar eigen manieren om rustig te worden, bijvoorbeeld door woordopsommingen te maken. Dit lijstje en het idee dat Bigfoot hier misschien wel ergens rondliep, wisten haar echter niet te kalmeren. Ze drukte op een knop om alle portieren op slot te doen, alsof het mystieke wezen anders een lift van haar zou eisen.

Tussen de bomen door leidde het smalle weggetje omhoog en ondanks de koele lucht die door het ventilatiesysteem binnenkwam, kreeg ze het steeds warmer. Op een gegeven moment moest de weg toch wel weer breder worden? Wie weet zou ze wel langs een meer komen dat door de sterren werd verlicht – als de wolken inmiddels tenminste wat waren weggetrokken.

De weg werd steeds hobbeliger, waardoor haar auto begon te schudden alsof Sasquatch met zijn voetstappen een aardbeving veroorzaakte. Ze zette zich schrap en toen ze merkte dat het harder begon te waaien, bracht ze de auto weer tot stilstand tot zowel de wind als haar hart wat waren gekalmeerd.

Tara Dawson, de verhuurster van het vakantiehuisje, beweerde dat haar bestemming nog geen kilometer verderop zou liggen. Haar routebeschrijving bleek echter wel meer fouten te bevatten. Als ze het huisje niet snel vond, zou ze gewoon terug naar Newberg rijden. Hopelijk was in het hotel waar ze langsgereden was nog een kamer vrij.

Addie pakte haar telefoon, maar het leek erop dat er op Laurel Ridge geen bereik was. Daar had Tara haar al voor gewaarschuwd, maar ze was oorspronkelijk van plan geweest om hier ruim voor het donker aan te komen en dus had ze zich er geen zorgen over gemaakt. Dat was nu echter wel anders.

Eigenlijk had ze afgesproken om zodra ze aankwam met Emma Tonquin te bellen, maar op dit late tijdstip zou Charlie – Emma's man – daar alleen maar van schrikken. Ze wilde bovendien niet dat haar vriendin hem zou moeten uitleggen wat Addie in Oregon deed. Emma wilde hem namelijk pas over haar reis vertellen, nadat ze zijn familie had gevonden.

Ze kon Emma beter morgenochtend even bellen, om daarna aan haar zoektocht te beginnen. Er waren hier vast nog wel mensen die zich de familie naar wie Tonquin Lake vernoemd was herinnerden.

Laurel Ridge Road kwam uit op een T-splitsing, waardoor ze moest kiezen of ze het linker of het rechter pad zou volgen. Met een diepe zucht pakte ze Tara's routebeschrijving er weer

bij, maar daar stond niet in welke weg ze moest nemen. Het autoverhuurbedrijf had haar een plattegrond van Oregon gegeven, maar daarop stonden alleen de hoofdwegen.

Tara had gezegd dat ze op de laatste kruising rechts af moest slaan, waarna Addie het huisje al gauw zou zien liggen. Als ze eenmaal op Laurel Ridge was, zo had de vrouw beweerd, was de plek eenvoudig te vinden. Echt een makkie – dat waren haar exacte woorden geweest.

Maar het leek wel alsof niks hier makkelijk was.

Aan weerszijden van beide weggetjes groeiden stoffige varens. Het linker pad leek iets beter te worden onderhouden en dus besloot ze links af te slaan. Een moment later reed Addie een tunnel van braamstruiken en dennenbomen in. Terwijl ze langzaam over de weg rolde, zag ze de ene na de andere krantenkop voor zich over een vrouw die aan de noordwestkust van Amerika vermist was geraakt. Ze was echter bijna bij haar huisje. Angst was nu het enige wat haar nog in de weg kon staan bij het bereiken van haar bestemming en dus zette ze dapper door.

Na de zoveelste bocht werd het bos iets minder dicht. Ze bracht haar auto tot stilstand en zette de koplampen uit. Zodra haar ogen gewend waren aan het donker, zag ze het meer in de verte. Ernaast stond het huisje waar ze de komende week zou verblijven om de Tonquins te zoeken.

Ze liet haar blik over een groepje hoge bomen een stukje verder op de heuvel glijden en toen zag ze iets anders. Een toren tussen de dennentoppen.

Met bonzend hart zette ze haar koplampen weer aan en begon ze te rijden, tot ze bij een oprit met diepe bandensporen aankwam waarlangs hoog gras groeide. Langzaam liet ze haar auto verder rollen en met open mond keek ze naar het oude victoriaanse huis dat prachtig, maar in het donker ook ietwat beangstigend was. Het was voornamelijk rood geschilderd, maar de lijsten en veranda waren wit. De verf bladderde aan alle kanten af en het huis leek totaal niet op de foto's die Tara haar had gestuurd.

De zoektocht naar een donor brengt een pijnlijk verleden aan het licht.

Vichy Frankrijk, 1943. Grace is een dappere vrouw die haar leven in de waagschaal stelt om Joodse kinderen via de Pyreneeën over de grens te smokkelen. Als er op een avond twee kinderen achterblijven, besluiten Grace en haar man hen op te nemen in hun eigen gezin. Maar wanneer de oorlog eenmaal voorbij is, drijven echo's uit het verleden de familie uit elkaar.

Oregon, 2003. Addie is wanhopig op zoek naar een stamceldonor voor haar goede vriend Charlie. Omdat de donor een familielid moet zijn, besluit Addie zich te verdiepen in zijn familiegeschiedenis. Zo ontdekt ze het verhaal van de moedige Grace. Vastbesloten om het leven van haar vriend te redden, gaat Addie op zoek naar overgebleven familieleden. Onderweg leert ze niet alleen meer over Charlie, maar moet ze ook in het reine zien te komen met haar eigen pijn.

Melanie Dobson schrijft graag aangrijpende verhalen waarin verschillende tijden elkaar afwisselen. Ze heeft al meerdere historische romans op haar naam staan, waaronder *Een kamer vol lichtjes* en *Dochter van het Derde Rijk*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3378 6



9 789029 733786



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT